PARLAMENT DE CATALUNYA

PARLAMENT DE CATALUNYA
Secretaria General
REGISTRE GENERAL
10 NOV. 2026
SORTIDA NUM. 293362

Sr. Carles Prats Ferrer

Senyor,

Us informo que el vostre escrit relatiu a la modificació del Decret 139/2007, pel qual es regulen la denominació, els símbols i el registre d'ens locals de Catalunya, per a garantir el compliment de la Llei 1/1998, de política lingüística, en la toponímia oficial (126-00062/15) ha estat tractat per la Comissió de Peticions del Parlament.

En un primer moment, va ésser objecte d'estudi per la Mesa Ampliada de la Comissió de Peticions, que és l'encarregada de fer la valoració de les peticions, amb l'assessorament dels serveis del Parlament.

Posteriorment, s'ha tractat en la sessió pública de la Comissió de Peticions del 10 de novembre de 2026, en què es va adoptar el següent acord:

«La Comissió de Peticions, una vegada examinats la petició i els antecedents que consten en aquest expedient acorda de trametre als grups parlamentaris la petició i les consideracions jurídiques formulades perquè, si ho estimen convenient, emprenguin les iniciatives parlamentàries escaients, com ara propostes de resolució, propostes de sessió informativa o preguntes en la Comissió de Política Lingüística o en el Ple, d'acord amb l'article 69.3.b del Reglament del Parlament de Catalunya, per tal d'instar el Govern, per mitjà del Departament de Política Lingüística, a modificar, d'una banda, l'article 6.2 i 3 del Decret 139/2007, de 26 de juny, pel qual es regulen la denominació, els símbols i el registre d'ens locals de Catalunya, i, de l'altra, l'article 1 del Decret 133/2020, de 17 de novembre, sobre l'establiment i l'ús de la toponímia i sobre la Comissió de Toponímia, per a llur adequació a les consideracions jurídiques efectuades.

Així mateix, acorda de traslladar aquest acord i les consideracions jurídiques a la persona peticionària.

Amb aquesta actuació, es clou la tramitació de l'expedient.»

PARLAMENT DE CATALUNYA

PARLAMENT DE CATALUNYA
Secretaria General
REGISTRE GENERAL
10 NOV. 2026
SORTIDA NÚM. 293362

Adjuntem a aquesta carta la documentació que ha servit per a adoptar la decisió.

Atentament,

La presidenta de la Comissió de Peticions

[redacted]

Mónica Lora Cisquer

Palau del Parlament, 10 de novembre de 2026

De conformitat amb el que estableix el Reglament general de protecció de dades (Reglament UE 2016/679), us adjuntem el document relatiu a la política de privacitat sobre el tractament de dades personals.

Escrit relatiu a la modificació del Decret 139/2007, pel qual es regulen la denominació, els símbols i el registre d'ens locals de Catalunya, per a garantir el compliment de la Llei 1/1998, de política lingüística, en la toponímia oficial (126-00062/15) GP CUP-DT

Remitent: C. P. F.
Registre d'entrada: 50941

Data: 29.07.2025
Pública

Objecte

La persona peticionària exposa que al Registre del sector públic local de Catalunya hi ha inscrits topònims municipals que no compleixen l'article 18.1 de la Llei 1/1998, de política lingüística, el qual estableix que els topònims de Catalunya tenen com a única forma oficial la catalana. Assenyala que aquesta situació afecta diversos municipis i nuclis de poblament concrets, i que la jurisprudència del Tribunal Suprem és clara quant a l'obligatorietat de la correcció ortogràfica dels topònims. Demana al Parlament que insti el Govern a modificar el Decret 139/2007 perquè sigui l'Administració de la Generalitat qui corregeixi d'ofici els topònims incorrectes inscrits al Registre, garantint així el compliment de la Llei de política lingüística.

Historial de tramitació

La Mesa Ampliada de la Comissió de Peticions, en la sessió del 28 d'octubre de 2025, va acordar l'admissió a tràmit de la petició i, de conformitat amb el que estableix l'article 8 de les Normes internes de funcionament de la Comissió de Peticions, modificades el 29 de maig de 2018 (BOPC 132, 20.07.2018), es va obrir un termini d'adhesions d'un mes a partir del dia de l'admissió a tràmit.

En finalitzar el termini d'adhesions, en data 28 de novembre de 2025, aquesta petició no havia rebut cap adhesió.

Consideracions jurídiques

I. El dret de petició és reconegut com un **dret fonamental** per l'article 29 de la Constitució espanyola i es troba desenvolupat en la Llei orgànica 4/2001, de 12 de novembre, reguladora del dret de petició. Així mateix l'article 29.5 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (en endavant, EAC) el configura com un dret de participació ciutadana i n'incorpora l'exercici en l'àmbit parlamentari mitjançant la Comissió de Peticions, establerta per l'article 69 del Reglament del Parlament. Addicionalment, de conformitat amb la disposició addicional primera de la Llei orgànica 4/2001, les peticions adreçades a les assemblees legislatives de les comunitats autònomes es tramiten de conformitat amb els respectius reglaments parlamentaris, i en el cas de Catalunya l'article 69 del Reglament del Parlament atribueix aquesta funció a la Comissió de Peticions. El seu funcionament es troba regulat en les Normes internes de funcionament de la Comissió de Peticions.

II. Quant a **l'objecte** del dret de petició, s'ha d'indicar que l'article 3 de la Llei orgànica 4/2001 estableix que el dret de petició no comprèn aquelles sol·licituds la satisfacció de les quals disposa d'un procediment específic establert per l'ordenament jurídic. La doctrina del Tribunal Constitucional (STC 161/1988 i 242/1993) ha configurat aquest dret com un instrument d'iniciativa i de participació davant els poders públics, que no incorpora una pretensió jurídica exigible ni pot substituir els procediments administratius o les accions jurisdiccionals establertes per la llei. En el mateix sentit, els articles 3 i 4 de les Normes internes de funcionament de la Comissió de Peticions disposen que les peticions s'han de referir a matèries sotmeses a l'àmbit de decisió discrecional dels poders públics i exclouen aquelles iniciatives que poden substanciar-se mitjançant procediments administratius o judicials específics. En el present supòsit la persona peticionària no sol·licita la revisió d'un acte administratiu concret ni exerceix una pretensió susceptible de tutela jurisdiccional, sinó que insta el Parlament a promoure actuacions d'impuls i de control polític i, si escau, iniciatives legislatives orientades a garantir el compliment de la normativa lingüística en matèria de toponímia. En conseqüència, es considera que la petició s'inscriu dins l'àmbit material del dret de petició, atès que pretén promoure una actuació dels poders públics en l'exercici de llurs funcions d'impuls i de control, sense substituir els mecanismes ordinaris de la via administrativa o jurisdiccional.

III. Quant a la **regulació** de la matèria, s'ha d'indicar que l'article 3.2 de la Constitució estableix que les altres llengües espanyoles són també oficials en les respectives comunitats autònomes d'acord amb llurs estatuts, mentre que l'article 148.1.17 permet a les comunitats autònomes assumir competències en matèria de foment de la cultura. En l'exercici d'aquestes competències, l'EAC atribueix a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de llengua pròpia (articles 6 i 143), que comprèn la determinació de l'abast, els usos i els efectes jurídics de la seva oficialitat, així com la normalització lingüística del català. Igualment, l'article 151.*b* de l'EAC atribueix a la Generalitat la competència exclusiva sobre l'organització territorial, que inclou expressament la denominació dels municipis, dels altres ens locals i dels topònims.

Aquest marc competencial es reflecteix també en el preàmbul del Decret 133/2020, de 17 de novembre, sobre l'establiment i l'ús de la toponímia i sobre la Comissió de Toponímia (en endavant, Decret 133/2020), que recorda que la regulació de la toponímia constitueix una manifestació de les competències exclusives de la Generalitat en matèria de llengua pròpia i d'organització territorial. Addicionalment, destaca la dimensió cultural dels topònims i la vinculació que tenen amb els instruments internacionals de protecció del patrimoni lingüístic i cultural, entre els quals la Resolució IX/4 de la IX Conferència de les Nacions Unides sobre la Normalització dels Noms Geogràfics (2007), la Carta europea de les llengües regionals o minoritàries de 1992 i el Conveni marc per a la protecció de les minories nacionals de 1995. En exercici d'aquestes competències, l'article 18.1 de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, estableix que els topònims de Catalunya tenen com a única forma oficial la catalana, d'acord amb la normativa lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans, amb l'excepció dels topònims d'Aran, que tenen com a única forma oficial l'aranesa. Aquest precepte estableix un mandat legal de caràcter imperatiu que vincula a totes les administracions públiques i remet expressament a la normativa lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans com a criteri jurídic determinant de la forma oficial dels topònims. Aquesta remissió legal no té un caràcter merament orientatiu sinó preceptiu, com es veu en la Llei 8/1991, de 3 de maig, sobre l'autoritat lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans, que atribueix a aquesta institució la funció d'establir i actualitzar la normativa lingüística del català, de manera que la seva doctrina normativa constitueix el paràmetre al qual es refereix expressament l'article 18.1 de la Llei de política lingüística per a determinar la forma oficial dels topònims.

Addicionalment, s'ha de fer constar que la normativa lingüística es materialitza, principalment, en el *Nomenclàtor oficial de toponímia major de Catalunya*, promogut per encàrrec del Parlament de Catalunya en la Resolució 563/V. Aquest nomenclàtor, que va ésser aprovat per la Generalitat i elaborat amb la participació de l'Institut d'Estudis Catalans (en endavant, IEC) i de la Comissió de Toponímia, constitueix la referència oficial per a la determinació de les formes dels topònims emprades per les administracions públiques i serveix de base als usos oficials, especialment en l'àmbit de la cartografia i la retolació. En aquest sentit, la determinació de la forma oficial dels topònims no respon a una facultat discrecional dels ens locals, sinó que s'ha d'ajustar al marc normatiu establert per la legislació vigent.

IV. Ateses les consideracions anteriors i pel que fa a la denominació dels municipis, l'article 18.1 de la Llei 1/1998 estableix que "Els topònims de Catalunya tenen com a única forma oficial la catalana, d'acord amb la normativa lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans, excepte els de la Vall d'Aran", i l'article 18.2 disposa que aquesta matèria es regeix per la legislació de règim local. En aquest sentit, tant la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local, com el Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, atribueixen al ple de l'ajuntament la competència per a acordar el canvi de denominació del municipi, mitjançant l'acord adoptat amb la majoria qualificada exigida legalment i amb la tramitació prèvia del corresponent període d'informació pública. Tanmateix, la intervenció municipal no exhaureix el procediment. En aquest sentit, l'article 31.3 del Decret legislatiu 2/2003 estableix que «quan la denominació acordada contingui incorreccions lingüístiques, no s'adeqüi a la toponímia catalana o bé sigui susceptible de generar confusió amb la denominació d'un altre municipi, correspon al Govern de la Generalitat adoptar la resolució definitiva de l'expedient, amb audiència prèvia de l'ens local afectat». Això vol dir que la determinació de la denominació oficial dels municipis respon a un sistema en què la iniciativa correspon als ens locals, però resta subjecta al control de legalitat que exerceix la Generalitat per a garantir el compliment de la normativa aplicable.

V. Una lògica anàloga regeix la denominació dels nuclis de població i de les vies urbanes. Aquest règim es troba desenvolupat pel Decret 139/2007, de 26 de juny, pel qual es regulen la denominació, els símbols i el registre d'ens locals de Catalunya, modificat pel Decret 344/2022, de 22 de novembre. Així, l'article 18.3 de la Llei 1/1998 atribueix la «determinació» de la denominació als ajuntaments, però els articles 14 i 15 del Decret 139/2007 estableixen que tant la determinació com la modificació d'aquestes denominacions requereixen l'informe de l'IEC sobre la correcció lingüística de la proposta. Així mateix, com s'ha comentat anteriorment, el Decret legislatiu 2/2003 estableix que la Generalitat pot promoure procediments de rectificació quan les denominacions vigents no s'adeqüin a la toponímia catalana, sempre amb el dictamen previ favorable de l'IEC. Tot plegat posa de manifest que, també en aquest àmbit, l'exercici de la competència municipal resta condicionat al respecte de la normativa lingüística i a la toponímia oficial.

El Decret 139/2007 estableix, d'una banda, que les propostes de canvi de denominació han d'ésser sotmeses a informe de l'IEC pel que fa a llur adequació a la toponímia catalana i a la correcció lingüística i, de l'altra, regula el procediment específic de rectificació de noms que permet al Govern de la Generalitat, amb l'informe favorable previ de l'IEC, proposar als municipis la modificació de denominacions que no s'adeqüin a la toponímia catalana, continguin incorreccions lingüístiques o puguin generar confusió amb altres denominacions oficials. L'existència d'aquests procediments evidencia que l'ordenament jurídic disposa de mecanismes específics orientats a promoure l'adequació de les denominacions oficials al marc normatiu lingüístic vigent. Aquesta regulació també mostra que l'exercici de la competència municipal està condicionada al respecte de la normativa lingüística i de la toponímia oficial, atès que no inclou les competències en aquesta matèria. Això

no obstant, la realitat és que, de manera indirecta i implícita, s'atribueix al món local la competència per a decidir la toponímia que vol adoptar, mantenir o rectificar, sigui o no conforme amb la toponímia catalana, la qual cosa pot contravenir directament a les competències lingüístiques i de toponímia del Departament de Política Lingüística i de l'IEC en particular.

En aquest sentit, l'article 6.2 i 3 del Decret 139/2007 modifica, de manera substantiva, el règim competencial d'atribució de competències establert legalment. Segons els dits preceptes, el Govern, a través del departament competent i amb un informe previ favorable de l'IEC, pot iniciar un expedient de rectificació i proposar aquesta rectificació als municipis. Ara bé, un cop iniciat l'expedient de rectificació al municipi i efectuat el tràmit d'informació pública corresponent, la proposta s'ha aprovar o rebutjar per majoria absoluta dels membres del municipi dins el termini de tres mesos (art. 5.2). En el supòsit que no es pronunciï, s'entén el silenci en sentit negatiu i, per tant, la proposta es considera denegada; és a dir, la competència sobre la matèria del departament i l'informe preceptiu del IEC sobre l'òrgan competent per a adoptar, rectificar o rebutjar la toponímia es trasllada al ple de l'ajuntament. De fet, l'article 6, que porta per títol «Acord municipal sobre la rectificació del nom», permet al departament del Govern competent en la matèria que insti un procediment de rectificació del nom. Ara bé, l'apartat 2 estableix que «transcorregut el termini de tres mesos sense que l'ajuntament adopti cap acord exprés, s'ha d'entendre denegada la proposta de rectificació de nom», és a dir, que de manera implícita s'atorga la competència sobre la matèria lingüística al municipi, la qual cosa suposa una greu vulneració competencial. A més, l'apartat 3 d'aquest mateix article estableix: «En el supòsit que l'ajuntament adopti un acord desfavorable o no es pronunciï dins el termini establert en l'apartat anterior [2] el Departament de Governació i Administracions Públiques ha d'arxivar l'expedient». Aquests dos apartats no s'adeqüen al règim de distribució de competències en matèria lingüística que correspon de manera exclusiva al Govern de la Generalitat, d'una banda, i a l'Institut d'Estudis Catalans i a la Comissió de Toponímia, de l'altra.

VI. En conseqüència, es considera nul de ple dret el procediment regulat per l'article 6.2 i 3 del Decret 139/2007, perquè, de manera implícita, atribueix al municipi unes competències en matèria lingüística que no li corresponen. Aquesta atribució competencial no s'adequa i resulta contrària a la regulació establerta per una norma de rang superior i, en concret, per l'article 31.3 del text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, que determina que «quan la denominació acordada contingui incorreccions lingüístiques, no s'adeqüi a la toponímia catalana o bé sigui susceptible de generar confusió amb la denominació d'un altre municipi, correspon al Govern de la Generalitat adoptar la resolució definitiva de l'expedient, amb audiència prèvia de l'ens local afectat». Com ja s'ha exposat anteriorment, la determinació de la denominació oficial dels municipis respon a un sistema en què la iniciativa, habitualment, correspon als ens locals, però resta subjecta, en tot cas, al control de la legalitat que exerceix la Generalitat per a garantir el compliment de la normativa aplicable, i aquest control de legalitat es manifesta de manera rellevant en el procediment de rectificació que es pot iniciar a instància del Govern de la Generalitat.

En aquest sentit es considera que la regulació esmentada contravé, en primer lloc, a l'article 143 de l'EAC, que porta per títol «Llengua pròpia», que disposa: «Correspon a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria de llengua pròpia, que inclou, en tot cas, la determinació de l'abast, els usos i els efectes jurídics de la seva oficialitat, i també la normalització lingüística del català». En segon lloc, contravé a l'article 18.1 de la Llei 1/1998, que estableix que els topònims de Catalunya tenen com a única forma oficial la catalana, d'acord amb la normativa lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans, amb l'excepció dels topònims d'Aran, que tenen com a única forma oficial l'aranesa. Aquesta previsió legal no té un caràcter

merament orientatiu, sinó preceptiu, com disposa la Llei 8/1991, que atribueix a l'Institut d'Estudis Catalans la funció d'establir i actualitzar la normativa lingüística del català, de manera que la seva doctrina normativa constitueix el paràmetre al qual es refereix expressament l'article 18.1 de la Llei de política lingüística per a determinar la forma oficial dels topònims.

Així mateix, pel que fa a la resta de topònims de Catalunya, l'article 18.3 de la Llei 1/1998 n'atribueix la determinació al Govern de la Generalitat. Aquesta competència és objecte de desplegament mitjançant el Decret 133/2020, que regula els procediments d'oficialitzar, revisar i normalitzar els topònims que no resten sotmesos a la legislació de règim local. Cal assenyalar, també, que el Decret 133/2020 exclou expressament del seu àmbit d'aplicació la determinació de la denominació dels municipis, de les comarques, dels nuclis de població i de les vies urbanes, que continuen regint-se per la legislació de règim local (article 1.2). Aquesta exclusió no altera, però, els principis generals que informen el sistema toponímic català. En particular, l'article 2.2 del Decret disposa que les denominacions oficials establertes d'acord amb el Decret i la legislació de règim local «són les úniques legals a tots els efectes» en el territori de Catalunya.

En conseqüència, es considera que l'exclusió prevista per l'article 1.2 del Decret 133/2020 amb relació a l'àmbit d'aplicació del Decret és contrària a les competències en organització territorial, llengua pròpia i toponímia de la Generalitat de Catalunya, i també és contrària a normativa jeràrquicament superior. De fet, el preàmbul mateix del Decret 133/2020 estableix: «La Generalitat té la competència exclusiva sobre l'organització territorial, que inclou els topònims, d'acord amb l'article 151.b de l'Estatut d'autonomia». Així mateix, l'article 6 de l'EAC estableix que «la llengua pròpia de Catalunya és el català, que és la llengua oficial d'aquest territori. La llengua occitana, denominada aranès a l'Aran, és la llengua pròpia d'aquest territori i és oficial a Catalunya». No obstant això, el Decret 133/2020 contravé als preceptes legals següents: l'article 143 de l'EAC, que atribueix a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria de llengua pròpia, que inclou, en tot cas, la determinació de l'abast, els usos i els efectes jurídics de la seva oficialitat; l'article 2 de la Llei 1/1998, que estableix que «el català com a llengua pròpia és la llengua de la toponímia»; l'article 18.1 de la Llei 1/1998, que disposa que «els topònims de Catalunya tenen com a única forma oficial la catalana d'acord amb la normativa lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans», i l'article 18.4 de la Llei 1/1998, que estableix que les denominacions oficials són les legals a tots els efectes i que la retolació pública s'hi ha d'adequar. Precisament aquesta darrera previsió reforça la funció de la toponímia oficial com a element de referència obligatòria per a l'actuació de les administracions públiques i projecta els efectes de la denominació oficial sobre els usos administratius, cartogràfics i de senyalització pública.

VII. Addicionalment, cal tenir en compte la jurisprudència existent en la matèria. Així, la jurisprudència constitucional i la del Tribunal Suprem han delimitat l'abast de les competències autonòmiques en matèria de toponímia i la seva relació amb l'autonomia local. En primer lloc, el Tribunal Constitucional, en la STC 214/1989, de 21 de desembre, va afirmar que l'aprovació de l'alteració o del canvi de denominació dels municipis constitueix una competència executiva pròpia del règim local que, d'acord amb el sistema constitucional de distribució de competències, els estatuts d'autonomia de Catalunya i Galícia atribueixen a les respectives comunitats autònomes. Ara bé, aquesta doctrina confirma que la determinació de la denominació oficial dels municipis correspon, en l'àmbit de Catalunya, a la Generalitat, en els termes establerts per l'EAC i la legislació de règim local, és a dir, s'ha de distingir el nivell de la competència material del nivell del procediment per a aprovar la rectificació.

Sobre aquesta base competencial, el Tribunal Suprem ha precisat l'abast de les competències autonòmiques en matèria de normalització lingüística. En particular, les sentències de 21 de setembre de 1998 (rec. 7057/1992, Benifaió), 13 d'octubre de 1998 (rec. 359/1993, Usurbil) i 25 de setembre de 2000 (rec. 7249/1994, cas A Coruña) declaren que la normalització lingüística d'una llengua cooficial «entra en l'àmbit o esfera d'interessos de la comunitat local, però l'excedeix pel fet d'afectar prioritàriament els interessos de la comunitat autònoma, a la qual correspon l'específica competència lingüística», de manera que el compliment i l'execució *in genere* de la normativa lingüística autonòmica vinculen també els ens locals.

Aquesta jurisprudència assenyala que aquestes obligacions no vulneren l'autonomia local garantida pels articles 137 i 140 de la Constitució, ja que no incideixen sobre l'organització interna dels ens locals, sinó que constitueixen una manifestació de les competències autonòmiques en matèria de llengua pròpia i de normalització lingüística. En aquest sentit, el Tribunal Suprem considera que la determinació de la forma oficial dels topònims no forma part del contingut essencial de l'autonomia local, sinó que s'ha d'exercir d'acord amb el marc competencial i la normativa lingüística establerts per la comunitat autònoma.

Tot i que les sentències esmentades resolen recursos referents a la normativa lingüística de Galícia i, en els casos de Benifaió i Usurbil, també a municipis de comunitats autònomes amb llengua pròpia, la doctrina que s'hi estableix és plenament aplicable a Catalunya. En tots aquests supòsits el fonament jurídic és idèntic: l'existència d'una llengua pròpia i oficial, l'atribució estatutària d'una competència exclusiva en matèria de normalització lingüística i la competència autonòmica sobre la denominació oficial dels municipis i la toponímia. En conseqüència, aquesta jurisprudència constitueix un criteri interpretatiu rellevant per a concloure que l'autonomia local no exclou l'aplicació de la normativa lingüística catalana ni impedeix que la Generalitat exerceixi les competències que l'ordenament jurídic li atribueix en aquesta matèria.

Des d'aquesta perspectiva, si eventualment existissin denominacions oficials que no s'ajustessin a la normativa lingüística aplicable, llur adequació correspondria als mecanismes determinats per l'ordenament jurídic, tant per mitjà dels procediments administratius de canvi o rectificació de denominació establerts per la legislació de règim local, com, si escau, mitjançant els instruments de control jurisdiccional establerts per la legislació contenciosa administrativa. La valoració sobre la conformitat a dret d'una denominació oficial concreta excedeix l'àmbit funcional de la Comissió de Peticions, que no és l'òrgan competent per a efectuar aquest control de legalitat ni per a substituir les administracions públiques o els òrgans jurisdiccionals en l'exercici de les seves funcions.

Pel que fa al règim sancionador, la Llei 1/1998 no tipifica infraccions específiques derivades de l'incompliment per part de les administracions públiques de les obligacions relatives a la toponímia. La disposició addicional cinquena limita les conseqüències sancionadores a determinats àmbits materials, principalment els mitjans de comunicació, les activitats econòmiques i les relacions de consum, sense establir un règim sancionador aplicable als eventuals incompliments institucionals en aquesta matèria. En conseqüència, l'ordenament jurídic vigent no habilita la imposició de sancions administratives a les administracions públiques en els termes plantejats per la persona peticionària, sens perjudici dels mecanismes generals de control de la legalitat administrativa.

VIII. En conclusió, i en referència al supòsit de fet exposat per la persona peticionària, s'ha de remarcar que no se centra en la inexistència d'un règim jurídic aplicable, sinó, eventualment, en la seva aplicació efectiva respecte de determinades denominacions

oficials. La valoració d'aquesta circumstància, i l'adopció de les mesures administratives o jurisdiccionals que, si escau, en poguessin derivar, correspon als òrgans competents d'acord amb l'ordenament jurídic. En l'àmbit parlamentari, aquesta qüestió pot donar lloc a l'exercici de les funcions d'impuls, control polític o iniciativa legislativa, que corresponen al Parlament.

IX. La persona peticionària sosté que el manteniment de determinades denominacions oficials podria donar lloc a una situació de discriminació lingüística. Tanmateix, aquesta qüestió requereix distingir entre el pla de la legalitat ordinària i el de la tutela dels drets fonamentals. La jurisprudència del Tribunal Constitucional ha reconegut de manera reiterada la legitimitat constitucional de les polítiques de normalització lingüística impulsades per les comunitats autònomes amb llengua pròpia, en considerar que constitueixen una expressió de les competències que els atribueixen la Constitució i els estatuts d'autonomia (entre d'altres, STC 82/1986, STC 56/1990, STC 337/1994 i STC 31/2010). Aquesta doctrina afirma que els poders públics poden adoptar mesures destinades a garantir la protecció, la promoció i l'ús normal de la llengua pròpia, sempre que aquestes respectin el règim de cooficialitat lingüística, el principi de proporcionalitat i els drets lingüístics reconeguts constitucionalment.

Des d'aquesta perspectiva, l'establiment d'una forma oficial dels topònims d'acord amb la normativa lingüística vigent no constitueix, per si sol, una vulneració del principi d'igualtat proclamat a l'article 14 de la Constitució, sinó que es tracta de l'exercici de les competències que l'ordenament jurídic atribueix a la Generalitat en matèria de llengua pròpia i de toponímia. En conseqüència, la petició plantejada s'ha d'analitzar principalment des de la perspectiva del compliment de la legislació aplicable i dels mecanismes establerts per a garantir-ne l'efectivitat, més que no pas com una eventual lesió directa del dret fonamental a la igualtat.

En aquest context, la petició aborda una qüestió d'interès general relativa a l'aplicació de la normativa reguladora de la toponímia oficial i posa de manifest l'existència d'una possible divergència entre el règim jurídic establert per l'article 18 de la Llei 1/1998 i determinades situacions administratives que la persona peticionària considera existents. Ara bé, la valoració sobre l'adequació a dret de topònims concrets, així com l'eventual activació dels procediments de revisió, rectificació o modificació determinats per l'ordenament, corresponen als òrgans administratius competents i, si escau, als òrgans de la jurisdicció contenciosa administrativa, i, per tant, excedeixen les funcions pròpies de la Comissió de Peticions.

Proposta d'actuació de la Comissió de Peticions del 10 de novembre de 2026

La Comissió de Peticions, una vegada examinats la petició i els antecedents que consten en aquest expedient acorda de trametre als grups parlamentaris la petició i les consideracions jurídiques formulades perquè, si ho estimen convenient, emprenguin les iniciatives parlamentàries escaients, com ara propostes de resolució, propostes de sessió informativa o preguntes en la Comissió de Política Lingüística o en el Ple, d'acord amb l'article 69.3.*b* del Reglament del Parlament de Catalunya, per tal d'instar el Govern, per mitjà del Departament de Política Lingüística, a modificar, d'una banda, l'article 6.2 i 3 del Decret 139/2007, de 26 de juny, pel qual es regulen la denominació, els símbols i el registre d'ens locals de Catalunya, i, de l'altra, l'article 1 del Decret 133/2020, de 17 de novembre, sobre l'establiment i l'ús de la toponímia i sobre la Comissió de Toponímia, per a llur adequació a les consideracions jurídiques efectuades.

Així mateix, acorda de traslladar aquest acord i les consideracions jurídiques a la persona peticionària.
Amb aquesta actuació, es clou la tramitació de l'expedient.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Escrit de petició

PARLAMENT DE CATALUNYA Secretaria General
REGISTRE GENERAL
29 JUL. 2025
ENTRADA NUM. 50940
N.T. 126-00062 / 15

CP

Autor: [redacted]
Data de la petició: 13/07/25
Núm. registre:
Núm. expedient:
Núm. adhesions: —

Text de la petició:

1. Al Registre del sector públic local de Catalunya hi ha inscrits topònims que no compleixen el que disposa l'article 18.1 de la Llei 1/1998 de política lingüística, que diu que «els topònims de Catalunya tenen com a única forma oficial la catalana, d'acord amb la normativa lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans» Aquests topònims es troben assenyalats amb un asterisc al Nomenclàtor oficial de toponímia major de Catalunya per a fer constar que la seva grafia és incorrecta ortogràficament, com s'explica a la pàgina XXI del Nomenclàtor. Aquesta toponímia se la coneix com «toponímia oficial no normativa» perquè es troba inscrita al Registre del sector públic local de Catalunya tot i no complir en la seva grafia l'article 18.1 de la Llei de Política Lingüística. És un oxímoron, ja que la toponímia només pot ser oficial si és normativa, com deixa clar la llei.

2. Els topònims municipals en aquesta situació són Cabacés, Capmany, Figaró-Montmany, Lladó, Massanes, Navàs i Rialp. Els noms de nuclis afectats per aquest problema són els següents: Vencilló (els Alamús), Politg (la Baronia de Rialb), Sant Quintí de Puigrodon (Campdevànol), Figaró (el Figueró i Montmany), Farreres (Flaçà), Tuixent (Josa i Tuixén), Montpol (Lladurs), Santa Creu de Jutglar (Olost), la Torra (Sant Feliu de Pallerols), Solés de Tiurana (Tiurana), Aguiró, Capdella, Central de Capdella, Obeix, la Torre de Capdella (la Torre de Cabdella) i el Padrós (Vilabella).

3. La jurisprudència del Tribunal Suprem (STS 5250/1998, STS 5847/1998, STS 6723/2000, STS 6918/2001) deixa clar que la correcció ortogràfica dels topònims és una obligació i no és cap vulneració de l'autonomia municipal, ja que "el cumplimiento y ejecución in género de la normativa lingüística de la Comunidad Autónoma vincula también a los entes locales", i això no planteja cap dubte d'inconstitucionalitat, com avala la Sentència del Tribunal Constitucional 214/1989, de 21 de desembre de 1989.

4. El procediment de canvi i rectificació dels topònims de Catalunya el regula el reglament del Decret 139/2007 de 26 de juny, pel qual es regulen la denominació, els símbols i el registre d'ens locals de Catalunya. Segons el mateix reglament el Govern també pot proposar als ajuntaments amb topònims que continguin incorreccions lingüístiques (és a dir, que no compleixin la Llei de Política Lingüística) que els corregeixin. Aquest procediment, regulat als articles 5, 6 i 15 del mencionat Decret 139/2007, disposa que l'ajuntament requerit pot ignorar el requeriment, la qual cosa, de facto, implica que el decret permet vulnerar l'art. 18.1 de la Llei 1/1998, de Política Lingüística. Això és una contradicció interna de la norma que causa inseguretat jurídica, i pel principi de jerarquia normativa aquests articles del Decet 139/2007 són nuls en contradir el que disposa una norma de rang superior (l'art. 18.1 de la Llei 1/1998, de Política Lingüística).

5. La correcció de topònims que no compleixen la llei no pot ser mai potestativa, ja

que el compliment de la llei és una obligació. I ara mateix el redactat dels articles 5, 6 i 15 del Decret 139/2007 afirma una cosa tan antijurídica com que el compliment de la llei sigui potestatiu en aquest àmbit.

DEMANO:

Que el Parlament de Catalunya insti el Govern de la Generalitat a modificar el Decret 139/2007 de 26 de juny, pel qual es regulen la denominació, els símbols i el registre d'ens locals de Catalunya perquè la correcció dels topònims inscrits al Registre del sector públic local de Catalunya amb incorreccions lingüístiques la faci d'ofici l'Administració de la Generalitat de Catalunya, ja que els ajuntaments no tenen competències en matèria lingüística, per tal de garantir el compliment de la Llei de Política Lingüística a la toponímia oficial.

PARLAMENT DE CATALUNYA Secretaria General
REGISTRE GENERAL
29 JUL. 2025
ENTRADA NÚM. 5941 2
N.T. ..... / 15